

[Poul Møller.]

Den højtærede statsminister var jo inde på det sædvanlige, som vi altid hører fra socialdemokratisk side, at det er de små, der kommer til at betale vore skattelettelser. Jeg vil gerne sige til den højtærede statsminister, at det er således med de besparelsesforslag, som vi stillede vedrørende sygekasserne, at de ikke gik ud over de mindstbemidlede kontingenter, og det er således med huslejeforhøjelsen, som statsministeren omtalte, at vi har foreslået en formindsket rentelempelse for visse parcelhuse, opført før 1955, en fremgangsmåde, som den højtærede statsminister tidligere har anvendt vedrørende andre lån i henhold til boligstøtteleven. Denne formindskede rentelettelser vil ikke for langt de fleste indtægter kunne opveje den skattelettelser, der gives dem.

Så stiller den højtærede statsminister spørgsmålet: hvorfor stiger skatterne? Nu er den højtærede statsminister vel den første til at vide det, og han ved det da også. De stiger selvfølgelig, fordi indtægterne stiger, derom er der ingen tvivl, men man kan da nedsætte skattesatserne, når staten ikke skal bruge pengene. Det er jo det, der er problemet, at den høje regering ikke vil nedsætte skattesatserne i takt med indkomststigningen i landet. Man hævder, at det virker inflationsfremmende, hvis man nedsætter skatterne i den progressive beskatning; men er det nu rigtigt? Den højtærede statsminister ved jo, som han selv siger, at skattestigningen følger efter indkomststigningen. Hvis han vil beslaglægge en større del af indkomststigningen i kraft af progressionen, så må han mene, at det er nødvendigt, fordi indkomststigningen er for stor. Hvis indkomststigningen svarer til produktionsstigningen i det danske samfund, er der ikke udbetalt til arbejdere og funktionærer og tjenestemænd mere end det, der svarer til produktionsstigningen. Hvorfor skal da så denne indkomststigning inddrages i statskassen som en forbrugsbegrænsende foranstaltning, for at man skal få et overskud?

Derfor spørger jeg nu den socialdemokratiske statsminister her til sidst, spørger ham, der samtidig er formand for socialdemokratiet og har et nært forhold til

fagforbundene, om den højtærede statsminister mener, at indkomststigningen har været større, end produktionsstigningen har kunnet tillade. Hvis han mener det, så kan der måske være grund til at føre en stærkt forbrugsbegrænsende politik, men hvis han ikke mener, at indkomststigningen er større end produktionsstigningen, så er det, han foretager ved de store statsoverskud, det, at han prøver på at frarøve arbejdere, tjenestemænd og funktionærer det, de gennem produktionsstigningen har skabt.

(Kort bemærkning).

A. C. Normann: Besvarelsen af de 3-4 spørgsmål, der er blevet stillet til mig nu til sidst, må jo nærmest blive i telegramstil.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen stiller et spørgsmål til mig om smørordningen, hvor han ræsonnerer over, hvorvidt venstres forslag ville være bedre for landbruget, og kræver et klart svar af mig. Det er jeg ikke i stand til at give noget klart svar på. Det tror jeg heller ikke det ærede medlem er. Det ville bl. a. afhænge af, hvilken smørpris der til enhver pris ville blive fastsat af landbrugsministeren. Det er også en besynderlig form for liberalisme, men det er altså en anden sag. Jeg tror ikke, der rigtig er nogen mulighed for at gøre det op på forhånd.

Så var der et spørgsmål fra det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Det kunne have været udmærket for det ærede medlem hr. Ninn-Hansen og mig at diskutere, og det vil jeg meget gerne gøre, men nu ligger der foran det ærede medlem en dagsorden for tingets næste møde, af hvilken det fremgår, at vi på tirsdag skal diskutere spørgsmålet om arbejdsløshedskasserne, og derfor ville det være lidt mærkeligt, om man nu midt om natten kl. 13 $\frac{1}{4}$ startede dermed. Jeg tror, det ærede medlem har glemt, at det er det radikale venstre, der har taget initiativet til nedsættelsen af det udvalg, som nu arbejder med at få klaret de herhenhørende spørgsmål, og at han i det hele taget ikke er rigtig opmærksom på, at de funktionærrepræsentationer, vi har fået efterhånden rundt omkring, som oftest er blevet til på det radikale venstres forslag — bl. a. læringerådet — og under konservativ modstand eller i hvert fald i mange situationer